
RENÉ JACCARD †

Tussen Kerstmis en Nieuwjaar bereikte ons het bericht, dat RENÉ JACCARD de 23ste december was gestorven, zodat hiervan bij het ter perse gaan van het januari-nummer van het Tijdschrift nog net even melding kon worden gedaan.

Le lion est mort. Een strijdbare figuur is aan de tandheelkundige wereld ontvallen, een man van uitzonderlijk grote dynamiek, die wijd buiten de grenzen van zijn vaderland bekend was. Doctor honoris causa van de universiteiten van Genève en Frankfort a. d. Main, ere-voorzitter van de Internationale A.R.P.A., vice-voorzitter van de F.D.I. Een man van grote eruditie, met grote welsprekendheid, die gestreden heeft om de tandheelkunde en met name de wetenschappelijke tandheelkunde op een hoger plan te brengen, die al enige tientallen jaren met nadruk sprak van odonto-stomatologie, daarmee bedoelende, dat de benaming „tand”-heelkunde te beperkt was voor dit vak, dat meer omvat dan alleen maar de heelkunde van de tanden. Velen onzer, zo zij JACCARD al niet kennen van internationale vergaderingen, zullen zich hem herinneren van de vergadering van de Nederlandse Vereniging van Tandartsen van april 1948, gewijd aan de Parodontologie. Mede-oprichter van de Arpa Internationale, met WESKI en LOOS, jarenlang de voorzitter en stuwende kracht, heeft hij zich vooral aan dit deel der tandheelkundige wetenschap gewijd. Hij was fel in de discussie, een moeilijke tegenstander, en daardoor voor zijn medewerkers zeker niet altijd gemakkelijk en dus niet altijd bemind. Hij kon in zijn felheid hard zijn, ja zelfs ruw, maar daarnaast o zo charmant.

In mei 1960 verloor hij zijn vrouw, die hem geen kinderen heeft geschonken, een

gemis, door beiden heel zwaar gevoeld. Hoe zeer hij zijn vrouw heeft betreurd en gemist, is maar aan weinig intimi bekend. Het laatste half jaar was hij slechts een schim meer van de krachtfiguur van weleer en daaraan waren niet in de eerste plaats zijn 75 jaren, noch de slechte conditie waarin zijn hart: de laatste jaren verkeerde de grootste schuld.

In september 1960 maakte hij zijn laatste vergadering van de Arpa Internationale mee in Wenen. Daar ontmoette hij nog vele van zijn oude en jongere vrienden. Het afscheid was als reeds zovele malen: „Semper fidelis ac audax. Pour la vie, pour la mort”.

Hij ruste in vrede!

M. HUR.